

Arrest

nr. 209 121 van 10 september 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, ook gekend onder de naam X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 september 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de “*beslissing sui generis artikel 3 EVRM*” van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 24 augustus 2018 door de politiediensten aangetroffen in illegaal verblijf. Meer bepaald wordt zij aangetroffen in een trailer (inklimming) in Zeebrugge. Zij verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

1.2. Eveneens op 24 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.3. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt op 30 augustus 2018 vastgesteld dat verzoekster bij de Franse diplomatieke post in Addis Abeba, Ethiopië, op voorleggen van een Ethiopisch paspoort, in juli 2018 een Schengenvisum heeft gevraagd en gekregen.

1.4. Op 31 augustus 2018 vervangt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de initiële terugleidingsbeslissing van 24 augustus 2018 door een *“beslissing sui generis artikel 3 EVRM”* die voorziet in een terugleiding naar Ethiopië. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In opvolging van de bijlage 13 septies dd 24/08/2018, betekend aan betrokkene te Zeebrugge, op 24/08/2018, ten aanzien van,

de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [G.]

voornaam: [F.M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: [R.M.], [°...] van Eritrese nationaliteit

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, wordt er bij deze beslist om betrokkene zonder verwijl naar de grens van Ethiopië te doen terugleiden.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er immers worden geconcludeerd dat een terugleiding naar Ethiopië in hoofde van betrokkene geen risico op schending van artikel 3 EVRM inhoudt:

Betrokkene verklaarde van Eritrese nationaliteit te zijn en niet terug te kunnen keren omdat ze er geen familie meer heeft. Haar vader en broer zouden gedood zijn door het regime (conform gehoor door de politie van Zeebrugge op 23/08/2018 en in het gesloten centrum te Brugge op 27/08/2018).

Op basis van opzoekingen in het visuminformatiesysteem (hierna VIS), op basis van de vingerafdrukken van betrokkene blijkt dat zij de Ethiopische nationaliteit heeft en niet de Eritrese. Zij heeft op 16/07/2018 bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba een Schengenvisum kort verblijf aangevraagd en bij deze aanvraag een origineel, Ethiopisch paspoort voorgelegd.

Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, zijn biometrische gegevens in het VIS verwerkt. De Franse autoriteiten hebben haar een Schengenvisum kort verblijf toegekend. Bij de afgifte van het visum werd haar Ethiopische paspoort grondig op authenticiteit gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van zijn of haar vingerafdrukken dient toe te staan, indien het de eerste aanvraag betreft, is het niet aannemelijk dat betrokkene gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort.

Het is dus volstrekt ongeloofwaardig dat betrokkene over de Eritrese nationaliteit beschikt, en niet over de Ethiopische. Er dient dan ook onderzocht te worden of er mogelijkheid bestaat wat betreft een schending van artikel 3 EVRM bij een verwijdering naar Ethiopië.

Het staat vast dat betrokkene op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van enige reden waarom ze niet kan terugkeren naar Ethiopië. Ze legde daarentegen bedriegelijke verklaringen af voor de Belgische autoriteiten wat betreft haar identiteit en nationaliteit. Geconfronteerd met het resultaat van de opzoekingen in VIS erkende zij uiteindelijk dat ze van Ethiopische nationaliteit is, geboren in Jimma maar woonachtig in Addis Abeba (conform telefonisch contact en contact via e-mail met het gesloten centrum te Brugge op 31/08/2018). Er kan geconcludeerd worden dat zij geen vrees koestert voor onmenselijke en vernederende behandelingen zoals ze worden bedoeld in artikel 3 EVRM.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM."

1.5. Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat de terugkeerverplichting naar Eritrea in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2018 niet meer geldt. Verzoekster wordt, in het licht van de nieuwe gegevens gebleken op 30 augustus 2018, geacht de Ethiopische nationaliteit te hebben en dus geacht terug te keren naar Ethiopië. Enkel een terugleiding naar dit laatste land is actueel nog aan de orde.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Verzoekster betoogt dat zij van haar vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit betoog kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoekster is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen.

Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de hoorplicht (*audi alteram partem*) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est établie en ce sens que, lorsque l'autorité envisage de procéder à l'éloignement d'un étranger, elle est tenue à plusieurs obligations, dont notamment :

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;

- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance .
 - d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné , dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;
 - de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain .
 - lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter .
- Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 3.

ii. Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem – droit d'être entendu – est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard . Ce principe est défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » [...].

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision .

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux

intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (nous soulignons).

iv. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

a) De la décision attaquée

Il ressort de la décision attaquée que celle-ci est prise en application de l'article 7, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse d'adopter une décision de reconduite à la frontière dans les cas visés à l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980.

Bien que cela ne ressorte pas clairement de la décision attaquée, il semble que cette décision « sui generis » vient préciser a posteriori la décision de reconduite à la frontière déjà adoptée le 24 août 2018, d'une part en identifiant le pays vers lequel la partie adverse entend éloigner la requérante, et d'autre part en motivant a posteriori de manière quelque peu plus poussée le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi de la requérante en Ethiopie.

La décision attaquée est fondée sur les éléments suivants :

- Après une analyse approfondie de tous les éléments présents dans le dossier administratif, il peut toujours être conclu qu'un éloignement vers l'Ethiopie ne présente aucun risque de violation de l'article 3 de la CEDH ;
- L'intéressée a déclaré être de nationalité érythréenne et ne pas pouvoir retourner car elle n'y a plus de famille. Son père et son frère auraient été tués par le régime (conformément à l'audition de police de Zeebrugge du 23.08.2018 et à l'audition effectuée dans le centre fermé de Bruges le 27.08.2018) ;
- Il résulte de la recherche dans le VIS, sur base de ses empreintes digitales, que l'intéressée a la nationalité éthiopienne et non érythréenne. Le 16.07.2018, elle a sollicité auprès des autorités françaises à Addis Abeba un visa Schengen court séjour et a présenté un passeport éthiopien original lors de cette demande ;
- Lors de la délivrance de ce visa Schengen court séjour, les autorités françaises ont contrôlé de manière approfondie l'authenticité de son passeport éthiopien. Selon la réglementation européenne établissant le Code des visas, la personne qui sollicite un visa doit se présenter en personne et donner ses empreintes digitales ; s'agissant de la première demande de visa de l'intéressée, il n'est pas plausible qu'elle ait pu faire usage d'un faux passeport ;
- Il n'est donc pas crédible que l'intéressée possède la nationalité érythréenne. Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Ethiopie doit donc être analysé ;
- L'intéressée n'a à aucun moment fait part d'aucune raison pour laquelle elle ne pourrait pas être renvoyée en Ethiopie. Elle a révélé des informations trompeuses aux autorités belges concernant son identité et sa nationalité. Confrontée au résultat des recherches dans le VIS, elle a finalement reconnu être de nationalité éthiopienne, née à Jimma mais ayant vécu à Addis Abeba (conformément aux contacts entretenus par téléphone et par mail avec le centre fermé de Bruges le 31.08.2018). Il peut être conclu que qu'elle ne court aucun risque de traitements inhumains et dégradants au regard de l'article 3 de la CEDH.

Cette décision pose problème à plusieurs égards.

Premièrement, il y a lieu de constater que la requérante n'a pas eu la possibilité de s'expliquer sur la provenance – frauduleuse – de son passeport, ni sur son origine érythréenne, en violation du droit d'être entendu. Il s'ensuit que l'autorité a adopté sa décision sans procéder à la recherche de tous les éléments pertinents de l'espèce et n'a donc pas statué en pleine connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie, de même qu'en violation de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts (section b)).

Deuxièmement, la véritable nationalité de la requérante étant érythréenne et le passeport ayant été utilisé étant un passeport obtenu de manière frauduleuse, le requérant risque, en cas d'expulsion vers l'Ethiopie, d'être refoulé indirectement vers l'Erythrée, où elle risque de subir des traitements contraires à l'article 3 CEDH. La décision attaquée constitue dès lors une violation de l'article 3 de la CEDH, tant en son volet procédural – en ce que l'autorité n'a pas effectué une enquête rigoureuse et approfondie à l'égard de la véritable nationalité de la requérante et des risques encourus – qu'en son volet matériel (section c)). De même, la décision est inadéquatement motivée dès lors que la motivation est insuffisante en ce qui concerne l'examen du risque au regard de l'article 3 de la CEDH.

b) De la violation du droit d'être entendu et du principe de minutie

i. Il ressort des déclarations de la requérante que cette dernière n'a, à aucun moment, été interrogée de manière utile et effective sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH

En effet, si l'ordre de quitter le territoire du 24.08.2018 précise que la requérante a déclaré lors de son audition par la police le 23.08.2018 ne pas pouvoir rentrer dans son pays d'origine car elle n'y aurait plus de famille, la requérante est claire sur le fait que cet interrogatoire s'est déroulé en seulement quelques minutes et en l'absence de tout interprète, alors qu'elle éprouve pourtant de grandes difficultés à s'exprimer en anglais et à comprendre cette langue. Lors de cet interrogatoire expéditif, la requérante dit avoir donné son nom, avoir précisé qu'elle était originaire d'Erythrée et qu'elle ne pouvait retourner dans ce pays car elle n'y a plus de famille, son père et son frère ayant été tués par le gouvernement. Ces éléments devraient ressortir du dossier administratif. Pour ces raisons, il ne saurait dès lors être considéré que la partie adverse a procédé à un examen suffisamment rigoureux et approfondi du risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Ensuite, au centre fermé, la requérante explique avoir été interrogée le 27.08.2018. A nouveau, la requérante affirme que cet entretien n'aurait duré que cinq minutes. Elle précise qu'elle n'a été assistée à cette occasion d'aucun interprète professionnel mais d'une codétenue ayant procédé à une traduction très approximative et à certains égards erronée. La requérante affirme avoir confirmé lors de cet entretien venir d'Erythrée. A la question de savoir pourquoi elle était en possession d'un passeport éthiopien, elle aurait indiqué avoir donné une somme d'argent très importante à un passeur pour se le procurer. A la question de savoir ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, la requérante aurait répondu de la même manière que lors de son interview avec la police quelques jours plus tôt. La requérante souligne qu'en l'absence d'interprète professionnel et vu les difficultés de communication, il lui a tout simplement été impossible de s'exprimer adéquatement, tant sur son identité effective, que sur le risque encouru en cas de renvoi dans son pays d'origine. Certains de ces éléments devraient pouvoir ressortir du dossier administratif.

Il ressort de la décision attaquée que la requérante aurait finalement admis être de nationalité éthiopienne lorsqu'elle aurait été confrontée aux résultats du VIS. Interrogée sur cet élément par son conseil, la requérante affirme avec vigueur ne jamais avoir reconnu être de nationalité éthiopienne. Elle indique que la codétenue ayant procédé à la traduction approximative – et en l'occurrence erronée – de l'interview s'étant déroulée au centre n'a pas traduit la vérité. Bien que cet élément ne puisse probablement pas être vérifié puisque le dossier administratif devrait révéler des échanges de mail avec le centre fermé indiquant que la requérante aurait reconnu être de nationalité éthiopienne, il convient à tout le moins de lui reconnaître le bénéfice du doute.

Par la suite, la requérante n'a jamais fait l'objet d'un entretien avec l'Office des étrangers, n'a jamais été questionnée sur son pays d'origine afin de déterminer si elle disait ou non la vérité, n'a jamais été confrontée sur le fait que l'autorité estime qu'elle soit de nationalité éthiopienne, n'a jamais pu apporter des explications sur les modalités de l'obtention de son passeport, n'a jamais été interrogée sur ses craintes quant à un renvoi vers l'Ethiopie, etc.

La partie adverse ayant l'intention de renvoyer la requérante en Ethiopie (comme cela ressort de la décision attaquée), il convient de souligner que la requérante n'a pourtant à aucun instant été entendue sur un risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers ce pays puisque, ni lors de l'interview par la police le 23.08.2018, ni lors de l'audition dans le centre fermé le 27.08.2018 (interviews sur lesquelles se fondent pourtant la décision attaquée), ni à aucun autre moment d'ailleurs, la requérante ne s'est exprimée sur d'éventuelles craintes en cas de renvoi en Ethiopie. La requérante s'est en effet toujours exprimée sur ses craintes en cas de renvoi dans son pays d'origine, l'Erythrée. Le rapport d'audition de la requérante figurant au dossier administratif confirme d'ailleurs cet élément en ces termes « no good in Eritrea ». La décision querellée, en ce qu'elle autorise un tel renvoi, couplée à l'ordre de quitter le territoire, viole le principe audi alteram partem, le devoir de minutie ainsi que l'article 3 de la CEDH.

ii. Il ressort des déclarations de la requérante que cette dernière n'a, à aucun moment, été interrogée de manière utile et effective sur sa véritable nationalité

Sur base de la vérification dans le VIS, la partie adverse a estimé pouvoir tenir pour fausses les déclarations de la requérante. A peine questionnée à ce sujet par son conseil, la requérante a pourtant expliqué qu'il existe en Ethiopie des passeurs qui, contre une somme d'argent très importante, fournissent de véritables passeports éthiopiens. Le passeur semblait être – ou être en contact avec – une personne travaillant dans l'administration. Il lui aurait fourni un passeport éthiopien, avec lequel la requérante s'est ensuite rendue à l'ambassade de France pour solliciter un visa. Sur base des explications de la requérante, il est ainsi permis de comprendre que la seule circonstance que le passeport et le visa de la requérante contiennent ses empreintes et soient de « véritables » documents, n'implique pas qu'ils correspondent forcément à sa véritable identité.

Les déclarations de la requérante correspondent en outre à une pratique confirmée par des rapports de départements d'Etat ou d'associations non gouvernementales. Ainsi, le rapport d'ASYLOS intitulé « Ethiopia and Eritrea : Prevalence of False ID Documents, July 2018 » (pièce 4), lequel est lui-même basé sur de nombreuses sources gouvernementales et non gouvernementales, atteste :

- que la corruption et les relations personnelles permettent d'obtenir des faux documents, avec une relative facilité (page 8) ;
- que de véritables passeports sont parfois obtenus sur base de faux documents (page 8) ;
- que l'absence de format universel pour les cartes d'identité nationales conduit à la délivrance continue de cartes d'identification sujettes à la fraude (page 8) ;
- que, compte tenu de ces formats différents de cartes d'identité, il est très difficile pour le département de l'immigration – lequel s'appuie sur ces cartes d'identité pour délivrer des passeports éthiopiens – de vérifier la véracité de ces documents (page 9) ;
- que la condition pour obtenir un passeport est de présenter une carte d'identification (« kebele identity card ») valide, ce qui cause de profonds problèmes car il y a des problèmes de falsification (page 9) ;
- que sont communs les vrais passeports basés sur de faux documents (« common are genuine passports based on fraudulent feeder documents ») ; qu'en outre, des passeports frauduleux sont rares car chers, mais qu'ils existent (page 9) ;
- etc. (Voir pièce 4)

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de conclure que la partie adverse connaissait – ou devait connaître – l'existence d'une pratique en Ethiopie, consistant à obtenir de véritables passeports (par exemple, sur base de faux documents), en échange du paiement d'une somme d'argent.

Pourtant, la partie adverse n'a, à aucun moment, interrogé la requérante de manière utile et effective, en particulier en la présence d'un interprète professionnel, sur les modalités de l'obtention de son passeport, afin de vérifier si ses allégations concernant l'usage d'un faux passeport pouvaient ou non être tenues pour vraies.

Or, si la requérante avait eu la possibilité de s'exprimer, de manière utile et effective, cela aurait pu conduire l'autorité à reconsidérer sa position quant à la véritable identité de la requérante. Sans nul doute, une audition de la requérante préalablement à l'adoption de la décision attaquée aurait pu avoir une incidence sur le sens de celle-ci.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de constater que la décision attaquée, qui affirme que la véritable nationalité de la requérante est éthiopienne et décide par conséquent de la renvoyer vers ce pays, sur base d'une simple recherche dans le VIS, sans avoir jamais auditionné la requérante à ce sujet de manière utile et effective, et sans jamais lui avoir permis de fournir davantage d'explications, a été adoptée en violation du principe général de droit audi alteram partem, ainsi qu'en violation du principe de minutie et repose sur des motifs inexacts, en violation de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts en fait et en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

Pour cette première raison, le moyen unique sera déclaré fondé.

c) De la violation du volet matériel et procédural de l'article 3 CEDH – refoulement indirect vers l'Erythrée

Il découle de la section « a) » exposée ci-avant que la requérante conteste fermement être originaire d'Ethiopie et affirme être bien originaire d'Erythrée, mais que la partie adverse, malgré les informations pertinentes dont elle disposait (notamment, pièce 4), a omis de procéder à une quelconque vérification approfondie des allégations de la requérante.

L'absence d'audition effective de la requérante et d'examen minutieux de la part de l'autorité quant à sa véritable nationalité a ainsi conduit à l'absence pure et simple de tout examen au regard de l'article 3 de la CEDH concernant le risque d'un refoulement indirect en cas de renvoi vers l'Ethiopie.

Pourtant, la partie adverse, i) avait été informée que la requérante avait déclaré avoir voyagé avec un faux passeport et, ii) était en possession d'information confirmant une pratique de corruption concernant l'obtention de faux documents en Ethiopie et l'obtention de véritables passeports sur base de fausses cartes d'identification (pièce 4). Il s'ensuit que la simple affirmation, par la partie adverse, que le passeport utilisé par la requérante était un véritable passeport, de même que le visa était un véritable visa, n'est pas suffisante à décrédibiliser les allégations de la requérante.

Au contraire, compte tenu de ces informations, la partie adverse aurait dû procéder à un examen plus approfondi et, à tout le moins, interroger de manière détaillée la requérante au sujet de ses origines prétendues et des modalités d'obtention de son passeport, afin de s'assurer de l'absence de risque au regard de l'article 3 CEDH.

Or, en cas de renvoi en Ethiopie, la requérante – érythréenne – court le risque que l'obtention frauduleuse de son passeport soit découverte à son arrivée, ou même par après durant son séjour dans ce pays. Ainsi – outre que le fait de quitter le pays sans document de voyage valide ou le fait de

séjourner dans le pays sans document de résidence valide soit puni par la législation éthiopienne d'une peine d'emprisonnement, de même que l'usage de faux documents est puni par le Code pénal éthiopien d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 10 ans – la partie adverse ne pourrait garantir que la requérante ne soit pas, à un moment ou un autre suite à son expulsion, identifiée comme érythréenne par les autorités éthiopiennes et refoulée vers son pays.

La situation en Erythrée est, par ailleurs, parfaitement connue de la partie adverse. La situation dramatique en matière de droits de l'homme est ainsi étayée par de nombreux rapports émanant d'instances reconnues internationalement (Voy. pièce 5). Pour le surplus, il est renvoyé à la demande de suspension en extrême urgence introduite le 30 août dernier à l'encontre de l'ordre de quitter le territoire en ses pages 8, 9 et 10 qui exposent les risques encourus par la requérante en Erythrée.

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement indirect de la requérante dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée, serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH, en son volet matériel.

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH, tant sur le plan matériel que procédural, en ce qu'elle n'a procédé à aucun examen approfondi des allégations de la requérante et du risque, par conséquent d'un refoulement indirect vers l'Erythrée, son véritable pays d'origine. La motivation de la décision attaquée étant totalement insuffisante à cet égard, la décision viole également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

De sorte que, pour cette deuxième raison, le moyen unique sera déclaré fondé.

Du tout, le moyen unique sera déclaré fondé."

2.3.2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient op het eerste gezicht te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2.2.2. Wat de ingeroepen schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM betreft, betoogt verzoekster in hoofdzaak dat zij de Eritrese, en niet de Ethiopische, nationaliteit heeft. Zij stelt in haar feitenrelaas Eritrea te zijn ontvlucht na de dood van haar vader en broer door het regime en naar Ethiopië te zijn gereisd, waar zij een grote som geld heeft betaald aan een smokkelaar voor het bekomen van een echt Ethiopisch paspoort. Met dit paspoort, zo vervolgt zij, heeft zij vervolgens bij de Franse ambassade een Schengenvisum gevraagd en is zij naar Europa gereisd. Zij voegt een rapport van Asylus om aan te tonen dat het mogelijk is om een echt Ethiopisch paspoort te bekomen, ook al heeft men deze nationaliteit niet. Zij stelt bij terugleiding naar Ethiopië te vrezen voor een 'indirect refoulement' naar Eritrea, alwaar zij een ernstig en reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij stelt dat haar werkelijke nationaliteit, en de hiermee verbonden risico's, onvoldoende zijn onderzocht. Zij betoogt in dit verband ook dat zij op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid is gesteld om op nuttige en effectieve wijze haar standpunt naar voor te brengen omtrent het risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt niet te zijn geconfronteerd met het standpunt van verweerder dat zij in werkelijkheid de Ethiopische nationaliteit zou hebben en niet in de mogelijkheid te zijn geweest om op nuttige wijze haar standpunt naar voor te brengen omtrent haar nationaliteit, de wijze waarop zij het Ethiopische paspoort heeft verkregen, haar Eritrese nationaliteit en haar vrees met betrekking tot Ethiopië. Zij betwist het motief als zou zij hebben bevestigd van Ethiopische nationaliteit te zijn en wijst op communicatieproblemen waar zij tijdens dit gehoor niet werd bijgestaan door een professionele tolk maar door een medebewoner in het gesloten centrum die voor haar vertaalde.

2.3.2.2.3. Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een verwijderingsbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de terugkeerrichtlijn en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 23 augustus 2018 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Ze gaf andermaal aan van Eritrese nationaliteit te zijn en verklaarde sedert twee weken in België te zijn waarbij ze de bedoeling heeft door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk, geen familie te hebben in Eritrea, geen beschermingsverzoek in een andere lidstaat te hebben ingediend, geen vingerafdrukken te hebben laten afnemen in een ander Unieland, niet te lijden aan een ziekte die haar verhindert naar haar herkomstland terug te keren en geen partner of kinderen te hebben in België. Er lijkt wel te moeten worden aangenomen dat verzoekster haar vrees voor Eritrea niet verder heeft kunnen duiden, omwille van haar beperkte kennis van de Engelse taal.

Tijdens haar verblijf in het gesloten centrum werd verzoekster vervolgens nog twee keer gehoord, door een medewerker van dit centrum, een eerste keer op 27 augustus 2018 en een tweede keer op 31 augustus 2018. Van deze gehoren bevindt zich in het administratief dossier een verslag van de hand van de medewerker van het centrum die telkens deze gehoren heeft afgenomen. Het is niet betwist dat verzoekster tijdens deze gehoren werd bijgestaan door een medebewoner van het centrum, om voor haar te vertalen.

Inzake het gehoor op 27 augustus 2018 werd het volgende verslag opgesteld door de medewerker van het centrum:

“Deze dame is sinds 2 weken in België en was op weg naar de UK.

Ze reisde vanuit Eritrea naar Soedan. Na een verblijf van 5 jaar in Soedan reisde ze door naar Libië waar ze 7 mndn.

Vanuit Libië stak zij over naar Italië.

Na 1 maand reisde ze door naar België.

Ze zou geen familie hebben in Europa of Eritrea.

Er zijn geen medische problemen.

Haar vader en broer zijn gedood door het regime.”

Nadat vervolgens op 30 augustus 2018 werd vastgesteld dat verzoeksters vingerafdrukken overeenstemmen met deze van een persoon die zich in juli 2018 met een Ethiopisch paspoort aanbood bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba, Ethiopië, en door hen in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum, verzocht de Dienst Vreemdelingen het centrum op 31 augustus 2018 om verzoekster met deze nieuwe gegevens te confronteren en om na te gaan waar ze woonde. Op dezelfde dag maakt de medewerker van het centrum volgende verslag over:

“Betrokkene bevestigt geboren te zijn in Jimma en de Ethiopische nationaliteit te hebben. Zij woont echter in Addis-Abeba.”

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij is gehoord, wel geeft zij aan dat zij hierbij niet of onvoldoende in de mogelijkheid was om op nuttige wijze haar standpunt over alle relevante punten naar voor te brengen.

Verzoekster benadrukt niet te zijn bijgestaan door een professionele tolk. Zij stelt dat de medebewoner die voor haar vertaalde haar verklaringen onvoldoende nauwkeurig en op sommige punten zelfs verkeerdelijk heeft vertaald. Zij ontkent dat zij op enig ogenblik heeft erkend van Ethiopische nationaliteit te zijn. Zij stelt, geconfronteerd met het gegeven dat zij met een Ethiopisch paspoort naar Europa reisde, te hebben vastgehouden aan haar Eritrese nationaliteit en te hebben verklaard een grote som geld te hebben betaald aan een smokkelaar voor het bekomen van dit paspoort. Zij stelt, op de vraag waarom zij een terugkeer naar haar herkomstland vreest, opnieuw te hebben verklaard dat zij haar land ontvluchtte omwille van de dood van haar vader en broer door het regime. Zij stelt dat, bij gebreke aan een professionele tolk en gelet op de communicatiemoeilijkheden, zij in de onmogelijkheid was zich op een adequate wijze uit te drukken, zowel wat haar identiteit betreft als wat betreft het risico bij terugkeer naar het herkomstland.

Het is niet betwist dat verzoekster tijdens de beide gehoren in het gesloten centrum werd bijgestaan door een medebewoner van het centrum om voor haar te vertalen, en niet door een professionele tolk. Er blijkt niet dat zij zich heeft verzet tegen het gegeven dat een medebewoner voor haar zou vertalen, of zich verzette tegen de persoon die voor haar zou vertalen. Waar verzoekster thans gewag maakt van communicatiemoeilijkheden of -problemen tijdens deze gehoren vindt dit verder nergens steun in de voorliggende stukken. Er is geen enkele concrete aanwijzing voorhanden van de thans door verzoekster ingeroepen communicatieproblemen tijdens de gehoren in het gesloten centrum. De genoteerde antwoorden wijzen er zo op dat verzoekster de haar gestelde vragen steeds goed heeft begrepen. Verzoekster stelt thans dat de tolk haar verklaringen op onvoldoende nauwkeurige wijze heeft vertaald. Nergens duidt zij evenwel op welk punt haar verklaringen dan niet voldoende nauwkeurig zijn vertaald. De medewerker van het gesloten centrum bevestigde op 6 september 2018 bovendien dat verzoekster werd bijgestaan door een medebewoner die de Engelse taal machtig is en verzoekster aangaf alles goed te hebben begrepen. Volgens haar stelden er zich dus geen communicatieproblemen.

Verzoekster voert thans in wezen aan dat haar verklaringen na confrontatie met het resultaat van het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek foutief zijn vertaald. Meer bepaald stelt zij nooit te hebben erkend van Ethiopische nationaliteit te zijn, maar steeds te hebben vastgehouden aan haar Eritrese nationaliteit.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de geregistreerde verklaringen van het gehoor op 27 augustus 2018 dat verzoekster Eritrea zou zijn ontvlucht nadat haar vader en broer zijn gedood door het regime wel degelijk volledig overeenstemmen met verzoeksters huidige verklaringen. Inzake de overige verklaringen dat verzoekster vanuit Eritrea naar Soedan reisde, dat zij daar vijf jaar heeft verbleven, dat zij vervolgens 7 maanden in Libië heeft verbleven en dat zij vervolgens doorreisde naar Europa, kan verder niet anders dan worden vastgesteld dat deze verklaringen volstrekt haaks staan op zowel de huidige verklaringen van verzoekster dat zij van Eritrea naar Ethiopië reisde om zich in dit land in het bezit te doen stellen van een Ethiopisch paspoort, als het resultaat van het vergelijkend

vingerafdrukkenonderzoek dat leerde dat verzoekster in juli 2018 bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba, Ethiopië, verzocht om een Schengenvisum. Verzoekster kan ook niet ernstig betwisten dat zij op 27 augustus 2018 de voormelde verklaringen over haar reisweg heeft afgelegd. Er kan immers worden aangenomen dat verzoekster zou hebben geprotesteerd bij het horen uitspreken door de medebewoner die voor haar vertaalde van de namen van landen als Soedan en Libië, indien zij deze namen niet zou hebben gebruikt. Deze tegenstrijdige verklaringen kunnen in geen geval worden verklaard door eventuele problemen in de communicatie die het gevolg zijn van het niet werken met een professionele tolk. Er kan op het eerste gezicht niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen op 27 augustus 2018 omtrent haar reisweg elke geloofwaardigheid missen.

Het is verder op zich niet betwist dat verzoekster werd geconfronteerd met het gegeven dat zij in het bezit van een Ethiopisch paspoort bij de Franse autoriteiten in Addis Abeba, Ethiopië, een Schengenvisum heeft bekomen en dat zij dus op zich in de mogelijkheid werd gesteld zich op dit punt te verdedigen. Zij diende op dat ogenblik te hebben beseft dat haar Eritrese nationaliteit in twijfel werd getrokken. Volgens de medewerker van het centrum bevestigde verzoekster vervolgens dat zij is geboren in Jimma en de Ethiopische nationaliteit heeft. Op de vraag waar ze woonde, verklaarde zij te wonen in Addis Abeba. Verzoekster van haar kant stelt thans dat zij heeft vastgehouden aan haar Eritrese nationaliteit en haar eerdere verklaringen waarom ze dit land ontvluchtte en heeft verklaard een grote som geld te hebben betaald aan een smokkelaar voor het bekomen van dit paspoort.

Verzoeksters versie van het gesprek van 31 augustus 2018 is volledig tegenstrijdig met de weergave ervan door de medewerker van het centrum. Dit flagrante verschil in de beide weergaven kan op het eerste gezicht in geen geval worden verklaard door communicatieproblemen die gelieerd kunnen zijn aan het gegeven dat er geen professionele tolk aanwezig was, te meer waar nergens uit blijkt dat er zich tijdens het gesprek in het gesloten centrum concrete communicatieproblemen voordeden. Nergens uit blijkt dat de bewoner die vertaalde het Engels of de gemeenschappelijke taal met verzoekster niet voldoende beheerste of er zich tijdens het gesprek zelf problemen stelden. Er blijkt niet dat verzoekster tijdens het gesprek aangaf dat er problemen waren met de persoon die voor haar vertaalde. Integendeel gaf zij volgens de medewerker van het centrum aan alles goed te hebben begrepen. Verzoekster verduidelijkt ook op geen enkele wijze waaruit haar verklaringen omtrent Jimma en Addis Abeba dan wel bestonden.

Verzoekster overtuigt, in het licht van de verschillende gegevens zoals deze thans voorliggen, dan ook niet dat haar verklaringen op 31 augustus 2018, toen zij werd geconfronteerd met het gegeven dat zij aan de hand van een Ethiopisch paspoort een Schengenvisum heeft bekomen, verkeerd zijn begrepen of weergegeven in de stukken van het administratief dossier. Het heeft er alles van dat verzoekster thans tracht terug te komen op haar eerdere verklaring waarbij zij haar Ethiopische nationaliteit bevestigde om alsnog een verwijdering van het grondgebied te voorkomen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoekster *prima facie* niet worden gevolgd in haar betoog dat zij niet werd geconfronteerd met het gegeven dat zij in werkelijkheid de Ethiopische nationaliteit zou hebben en niet in de mogelijkheid was om op nuttige wijze haar standpunt naar voor brengen omtrent haar nationaliteit en haar eventuele vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij betwist niet dat haar werd gevraagd naar haar vrees bij een terugkeer naar haar herkomstland. Zij kon er in redelijkheid ook niet van onwetend zijn dat de gehoren kaderden in de procedure tot verwijdering door verweerder, en diende dus op de hoogte te zijn van het belang van het afleggen van duidelijke en volledige verklaringen. Er rust op haar zo ook een medewerkingsplicht. Nu kan worden aangenomen dat verzoekster op 31 augustus 2018 wel degelijk erkende van Ethiopische nationaliteit te zijn, blijkt verder niet dat zij nader diende te worden gehoord omtrent de wijze waarom zij haar paspoort heeft bekomen of omtrent haar geuite vrees met betrekking tot Eritrea.

Waar verzoekster nog betoogt dat zij ook niet werd gehoord over een mogelijke vrees met betrekking tot Ethiopië, merkt de Raad allereerst op dat wel degelijk kan worden aangenomen dat verzoekster werd gevraagd naar de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. In antwoord op deze vraag had verzoekster wel degelijk eventuele redenen die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar Ethiopië kunnen uiteenzetten. Verder geeft verzoekster thans ook niet aan dat zij concrete redenen heeft om bij terugkeer naar dit land te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij blijft immers vasthouden aan haar beweerde, doch niet aangetoonde Eritrese nationaliteit en het gegeven dat haar vader en broer zouden zijn vermoord door het regime in Eritrea. Een voldoende belang op dit punt blijkt dan ook niet.

Een ernstig middel ontleend aan het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

In zoverre verzoekster erop wijst dat zij het bestuur heeft gewezen op het gegeven dat zij reisde met een vals paspoort, merkt de Raad op dat dit enerzijds niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en anderzijds ook in strijd is met verzoeksters eigen verklaring in het kader van het feitenrelaas dat zij wel degelijk met een echt paspoort heeft gereisd. Niets wijst erop dat het paspoort waarmee verzoekster heeft gereisd geen echt Ethiopisch paspoort is. Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing zo ook niet dat bij de afgifte van een Schengenvizum de echtheid van het paspoort grondig op zijn authenticiteit wordt gecontroleerd.

De Raad neemt dus als uitgangspunt dat verzoekster met een echt Ethiopisch paspoort naar Europa is gereisd, hetgeen in beginsel haar Ethiopische nationaliteit aantoonst. In beginsel vermogen de Belgische autoriteiten ervan uitgaan dat de vreemdeling houder van een echt Ethiopisch paspoort deze nationaliteit heeft. Het komt de betrokken vreemdeling in deze situatie toe om, indien hij of zij alsnog deze nationaliteit wenst te betwisten, in dit verband concrete en overtuigende elementen naar voor te brengen.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat verzoekster *in casu* niet overtuigt dat zij, op het ogenblik dat zij werd geconfronteerd met het gegeven dat zij aan de hand van een Ethiopische paspoort in juli 2018 een Schengenvizum heeft bekommen, ontkende de Ethiopische nationaliteit te hebben en verklaarde dit paspoort voor veel geld te hebben gekocht. Integendeel wijzen de stukken van het dossier erop dat zij op dat ogenblik erkende geboren te zijn in Jimma (Ethiopië) en van Ethiopische nationaliteit te zijn en, op de vraag waar zij woont, verklaarde te wonen in Addis Abeba. In deze omstandigheden kon verweerder in alle redelijkheid aannemen dat verzoekster in werkelijkheid de Ethiopische – en dus niet de Eritrese – nationaliteit heeft.

Verzoekster verwijst thans naar een rapport van ASYLOS van juli 2018 met als titel "*Ethiopia and Eritrea: Prevalence of False ID documents*" en stelt dat hieruit blijkt dat het mogelijk is om met vervalste identiteitskaarten een echt Ethiopisch paspoort te bemachtigen, alsook dat verweerder hiervan op de hoogte had moeten zijn.

Uit het neergelegde stuk blijkt dat dit document uitgaat van een netwerk van vrijwilligers die advocaten bijstaan bij het indienen van asielaanvragen. Het gaat dus zeker niet om algemeen gekende informatie. Zoals uit het document blijkt, wordt de informatie vergaard op basis van vragen gesteld door advocaten. Het netwerk baseert haar bevindingen weliswaar op algemeen bekende bronnen, als op informatie verkregen via ngo's, academische bronnen en nieuwssites. Uit het stuk blijkt, zoals verzoekster ook aanstipt in haar verzoekschrift, dat Ethiopië geen universeel formaat heeft van identiteitskaart en dat het daardoor zeer moeilijk is voor de overheidsdiensten om te achterhalen of de identiteitskaart vals of echt is en dat men op grond van een dergelijke identiteitskaart een paspoort kan verkrijgen.

Daargelaten de vraag of verweerder van deze informatie op de hoogte kon zijn, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster eerder reeds naar voor bracht dat zij haar paspoort heeft gekocht. Integendeel wijzen de stukken van het dossier erop dat zij bevestigde de Ethiopische nationaliteit te hebben. In deze situatie blijkt niet dat verweerder *in casu* nog een verder onderzoek naar haar ware nationaliteit had moeten doorvoeren en zich er niet toe kon beperken te stellen dat de werkelijke nationaliteit van verzoekster de Ethiopische is gelet op het feit dat zij met een echt Ethiopisch paspoort heeft gereisd. Verzoekster geeft verder op zich niet aan dat zij, voor zover zij Ethiopische is, enige vrees dient te hebben in Ethiopië.

Het betoog van verzoekster laat op het eerste gezicht niet toe te besluiten dat er *in casu* geen voldoende zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gevoerd door verweerder.

Door te wijzen op een praktijk valt ook niet zonder meer af te leiden dat verzoekster zelf ook gebruik heeft gemaakt van een dergelijke praktijk. Zij brengt geen begin van bewijs naar voor dat erop kan wijzen dat zijzelf niet de Ethiopische nationaliteit zou hebben en zou zijn overgegaan tot het op frauduleuze wijze verkrijgen van een echt Ethiopisch paspoort.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden gerepatrieerd naar Ethiopië. Wat betreft de vrees ten aanzien van Ethiopië stelt verzoekster dat zij het risico loopt dat men ontdekt dat zij haar paspoort frauduleus heeft verkregen. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoekster evenwel niet concreet aannemelijk dat zij haar paspoort frauduleus heeft verkregen. Zij maakt dus ook geenszins concreet aannemelijk dat zij op dit punt enige reële vrees dient te hebben. Verzoekster geeft op zich ook – zo wordt herhaald – niet aan dat zij, voor zover zij Ethiopische is, enige vrees dient te hebben in Ethiopië.

Ten overvloede maakt verzoekster ook geenszins aannemelijk dat – zelfs indien alsnog zou moeten worden aangenomen dat zij haar paspoort frauduleus zou hebben verkregen, hetgeen voor alle duidelijk niet blijkt – de Ethiopische autoriteiten zulks dan zouden ontdekken. Er blijkt niet dat aan het paspoort vervalsingen zijn vast te stellen en zoals blijkt uit de informatie die verzoekster zelf aanbrengt, is het voor de overheidsinstanties niet mogelijk om vast te stellen dat een identiteitskaart vals is. Verzoekster kan niet voorhouden dat zij het land heeft verlaten zonder geldig reisdocument nu het vaststaat dat noch het paspoort, noch het visum vals is. Evenmin kan zij voorhouden dat zij geen verblijfsrecht heeft in Ethiopië nu zij wel degelijk in het bezit is van echt Ethiopisch paspoort. Haar betoog dat zij bij haar terugkeer naar Ethiopië dreigt onderworpen te worden aan een gevangenisstraf op grond van het gebruik van valse documenten maakt zij op het eerste gezicht absoluut niet aannemelijk.

Ook wat betreft het gevaar op indirect refoulement naar Eritrea stelt de Raad vast dat verzoekster haar betoog niet aannemelijk maakt. Zo maakt zij allereerst niet aannemelijk dat zij de Eritrese in plaats van de Ethiopische nationaliteit heeft. Daarenboven, en ten overvloede, brengt verzoekster ook geen enkel begin van bewijs aan dat, zo al ontdekt zou worden dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, hetgeen zij hoe dan ook niet aantoon, er een praktijk bestaat waarbij Ethiopië Eritrese onderdanen terugstuurt naar Eritrea. De verwijzing naar de schending van mensenrechten in Eritrea is *in casu* dan ook niet dienstig.

De verklaringen van verzoekster laten de Raad *prima facie* niet toe te besluiten dat in het geval zij zou worden teruggeleid naar Ethiopië zij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3.2.2.5. Nu verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding en evenmin dat deze niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen, blijkt evenmin een ernstig middel ontleend aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.2.2.6. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS